

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou v právní věci

žalobce: **A. H.**, státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupen JUDr. Milanem Hulíkem, Ph.D., advokátem
sídlem Bolzanova 1615/1, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2016 č.j. OAM-387/ZA-ZA02-K01-2015

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). V žalobě namítal, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), když nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nevedl azylové řízení tak, aby posílil žalobcovu důvěru ve správnost jeho rozhodnutí. Žalobce rovněž uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za nepřesvědčivé. Namítal, že důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu jsou podřaditelné pod důvody § 12 písm. b) zákona o azylu, jelikož v jeho zemi probíhá válečný konflikt. Podotkl, že je ohrožen faktem, že by měl

nastoupit do armády na základě povolávacího rozkazu, kdyby měl bojovat na straně ukrajinské armády proti osobám jemu osobně známým. Vyslovil přesvědčení, že mu na Ukrajině hrozí smrt. Z tohoto titulu by žalobci dle jeho tvrzení měla být udělena doplňková ochrana, dokud nedojde na Ukrajině k uklidnění napjaté situace. Podle žalobce se žalovaný řádně nevypořádal s argumentací, proč žalobci doplňkovou ochranu neudělil.

2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobcových námitek. Odkázal na obsah správního spisu a uvedl, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné. Žalovaný dle svého tvrzení zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež žalovaný považuje v daném případě za zcela dostatečné. Žalovaný podotkl, že žalobce nebyl a není členem žádné politické strany, organizace či hnutí a nevyvíjel ani nevyvíjí žádnou veřejně-politickou činnost, se státními orgány v zemi původu neměl problémy. Možné povolání žalobce do armády pak ještě samo o sobě nelze považovat ze strany státní moci za diskriminaci či pronásledování jedince, byť by se jednalo o účast v ozbrojeném konfliktu, neboť ze strany občana se jedná o splnění státoobčanské povinnosti. Žalovaný dodal, že v České republice byla povinná vojenská služba zrušena až v roce 2004 a tato stále ještě existuje i v některých zemích s vysokými demokratickými standardy, jako jsou např. Dánsko, Norsko, Estonsko, Švýcarsko či Finsko. Co se týče vnitropolitické a bezpečnostní situace na Ukrajině, žalovaný podotkl, že před odchodem ze země původu žalobce žil v Chersonské oblasti nacházející se v jižní části země, kde však ani v srpnu 2016 žádný ozbrojený konflikt neprobíhá, tento je již po dobu více než dvou let zakonzervován v Luhanské a Doněcké oblasti. Žalobce dle názoru žalovaného nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. V tomto směru žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
3. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 4. 2015, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 5. 2015, Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1. 8. 2014 č.j. 110105/2014-LPTP, ze dne 21. 5. 2015 č.j. 98848/2015/LPTP a ze dne 9. 10. 2015 č.j. 115045-LPTP, Výroční zprávy Human Rights Watch 2015 a 2016 ze dne 29. 1. 2015 a 27. 1. 2016, Výroční zpráva Amnesty International 2014/2015 ze dne 25. 2. 2015, Výroční zprávy Freedom House ze dne 28. 1. 2015 a 27. 1. 2016, Zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva za období od 16. 2. do 15. 5. 2015 ze dne 1. 6. 2015 a za období od 16. 8. 2015 do 15. 11. 2015 ze dne 9. 12. 2015, Informace Úřadu Vysokého Komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 2 ze dne 15. 1. 2015 a aktualizace č. 3 ze září 2015, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2016 č.j. OAM-387/ZA-ZA02-K01-2015.
4. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 16. 4. 2018 účastníci řízení setrvali na svých názorech a procesních stanoviscích. Na tomto jednání byla rovněž jako důkaz provedena zpráva Ministerstva zahraničních věcí ze dne 4. 8. 2015 s názvem „Ukrajina: Bezpečnostní

situace na východě a jihu země“ a zpráva ze serveru www.irozhlas.cz ze dne 27. 1. 2018 s názvem „Oběti z Donbasu: ti, na jejichž práva se zapomíná na obou stranách války“.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 20. 4. 2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvody podání žádosti uvedl rodinné důvody a válku na Ukrajině. Při pohovoru před žalovaným dne 6. 5. 2015 mimo jiné uvedl, že na Ukrajině se narodil a žil po celou dobu ve městě Cherson, poté asi v roce 2003 přijel do České republiky. Nějakou dobu byl v azylovém řízení, poté řízení skončilo a žalobce musel odjet na Ukrajinu; za nějakou dobu se vrátil do České republiky, má zde rodinu; v roce 2008 se mu v České republice narodila dcera. Na Ukrajině byl naposledy asi v roce 2006. Bydlí spolu s manželkou a dcerou v Praze – obě tyto příbuzné zde mají trvalý pobyt. Žalobce měl výjezdní víza, byl kontrolován hlídkou. Chtěl sloučení rodiny, ale nevyšlo to. Nechce se vrátit na Ukrajinu. O azyl v České republice žádal v roce 2005, poněvadž měl problémy na Ukrajině – vydíral ho zástupce města; museli mu prodat byt; matka kvůli tomu musela utéct do Kanady. V České republice žalobce pracoval na stavbách, dělal fasády; pracoval v autoskladě, různé brigády atd. Nyní mu finančně pomáhá matka z Kanady a on občas pomáhá kamarádovi, vozí turisty po České republice. Jako důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl: „Kvůli rodině a kvůli válce na Ukrajině. I můj bratr přemýšlí o žádosti o azyl v České republice. Vízum Vám v dnešní době nedají, ty, kterým přišla pozvánka na vojnu, přes hranice nepustí. Mám v ČR dceru a manželku. Na Ukrajině nemám žádný majetek. Manželka pracuje a dcera chodí do školy.“ K dotazu, zda neměl jiný důvod pro žádost o mezinárodní ochranu, odpověděl, že se bojí vrátit na Ukrajinu. K dotazu, zda může vyřešit své problémy přestěhováním do jiné oblasti Ukrajiny, odpověděl, že ne, bylo by to stejné. V České republice má rodinu. Manželka je ze Zakarpatské oblasti. Žalobce ale chce mluvit rusky, ne ukrajinsky. V případě návratu do vlasti by musel nejspíše nastoupit do armády nebo sedět v base – za odepření vojenské služby hrozí vězení. Žalobce má na Ukrajině bratra, žije v Chersonu. Matka bydlí v Kanadě, kde bydlí i mladší bratr a sestra. Žalobce dále uvedl, že se nehodlá v budoucnu na Ukrajinu vrátit. Žalobce dále doložil zprávy o situaci na Ukrajině s tím, že tyto zprávy se jeho situace nijak nedotýkají, jakož i znalecký posudek potvrzující otcovství k jeho dceři, a uvedl, že Ukrajina nikdy nebude samostatná, je zadlužená a je tam korupce; raději chce podporovat českou ekonomiku. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27. 6. 2016 č.j. OAM-387/ZA-ZA02-K01-2015 žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu.
7. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
8. V § 12 zákona o azylu je stanoveno: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství,

národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

9. Podle závěru soudu žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu či že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, tudíž nebyl naplněn důvod udělení azylu dle § 12 písm. a) ani b) zákona o azylu.
10. V této souvislosti lze odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, s nímž se soud plně ztotožňuje a jehož část alespoň cituje (viz s. 7 napadeného rozhodnutí):
„Co se týče samotného důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu jmenovaným, tedy jeho neochoty vrátit se na Ukrajinu, protože jeho dcera a manželka, občanky Ukrajiny, mají v ČR přiznán trvalý pobyt a on tu chce žít spolu s nimi, tedy jeho snahy legalizovat si žádost o mezinárodní ochranu svůj další pobyt v ČR poté, co byl správně vyhoštěn a bezprostředně mu hrozilo vycestování, správní orgán opakuje, že výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Existence rodinných vazeb není mezi těmito taxativně vypočtenými důvody v ustanovení § 12 zákona o azylu obsažena, stejně jako žadatelem tvrzená snaha o legalizaci pobytu. Jak již opakovaně judikoval i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku č.j. 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004, 'poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.' V této souvislosti tak správní orgán opakovaně konstatuje, že azyl je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu v ČR. ro tyto účely mají konkrétní cizinci využívat některý z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, které mají k dispozici. Správní orgán konstatuje, že v případě výše jmenovaného neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl se neuděluje.“
11. Soud se se shora uvedeným hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že v případě žalobce nedošlo k naplnění důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná.
12. V § 14a zákona o azylu je stanoveno:
„(1) Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

13. Jak vyplývá ze zpráv o situaci na Ukrajině obsažených ve správním spise, nejvyšším trestem, jež lze na Ukrajině uložit, je doživotní trest odnětí svobody, když trest smrti byl zrušen v roce 2000. Soud se pak ztotožňuje s žalovaným, který nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by jmenovaný na Ukrajině byl vystaven reálnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení.
14. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že v posuzovaném případě nebyl dán důvod udělení doplňkové ochrany žalobci dle § 14a odst. 1 ve spojení s § 14a odst. 2 písm. a) ani b) zákona o azylu.
15. Co se týče otázky naplnění nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), soud ve shodě s žalovaným dospěl k názoru o nenaplnění nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. V této souvislosti je třeba podotknout, že žalobce pochází z města Cherson v Chersonské oblasti, tj. z území nacházejícího se na jihu Ukrajiny, kde neprobíhá ozbrojený konflikt. Co se týče možnosti nástupu výkonu vojenské služby, tuto skutečnost nelze považovat za nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
16. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 290/2017-23:
„Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně klesá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 - 24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016 - 36). Zakarpatská oblast, ze které stěžovatel pochází, se nachází na samém západě země. Stěžovatel spatřuje hrozbu vážné újmy v tom, že i v této části země jej mohou mobilizovat a poslat bojovat v ozbrojeném konfliktu. Nejedná se tak o tvrzenou hrozbu vážné újmy z důvodů samotné přítomnosti stěžovatele na území dotčeném konfliktem, ale z důvodu odvodu do armády. K otázce odmítání nástupu k výkonu vojenské služby se zdejší soud vyjádřil zásadním způsobem například v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49: Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, Nejvyšší správní soud uvedl: Samotné odmítání branné povinnosti odůvodněné obavou z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Obdobně v takové situaci není dán ani důvod

doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Azylová irelevance branné povinnosti byla potvrzena také v usneseních Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34.

Ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (která je založena ve správním spise) vyplývá, že na Ukrajině probíhá mobilizace na základě dekretů prezidenta republiky. Službu v armádě je možné z důvodu svědomí odepřít a vykonávat náhradní vojenskou službu. Shromážděné informace naopak nepodporují tvrzení stěžovatele, že armádní složky „přijedou domů a vezmou vás od rodiny“ a hned pošlou do války. Pro úplnost Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozorňuje na svou dřívější judikaturu, kdy např. v usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 – 34, konstatoval, že z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, vyplývá, že podmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní. Vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. (...) Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne.

Nejvyšší správní soud nemůže v tomto řízení posuzovat, zda je vyhlášená mobilizace v souladu s ukrajinským ústavním pořádkem nebo tamními zákony. Jak konstatoval i městský soud v napadeném rozsudku, v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je podstatné pouze to, zda by byl stěžovatel v případě návratu do vlasti v souvislosti s mobilizací vystaven azylově relevantnímu pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalovaný i městský soud v souladu se zjištěnými skutečnostmi dospěli k závěru, že nikoliv.

Institut mezinárodní ochrany zároveň nelze využívat jako náhradu pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny. Pokud skutečně stěžovatel sdílí domácnost a pečuje o nezletilou dceru spolu se svou manželkou, která má povolen na území trvalý pobyt, je třeba jeho pobytový status řešit prostřednictvím žádosti o příslušné pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.“

17. Soud se se závěry obsaženými v citovaném usnesení zcela ztotožňuje s tím, že jsou plně použitelné i pro posuzovanou věc. Ze zpráv obsažených ve správním spise i shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že v Chersonské oblasti (tedy na jihu Ukrajiny), kde žalobce bydlel před příchodem do České republiky, není naplněno reálné nebezpečí vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

18. K tomuto závěru lze odkázat rovněž kupříkladu na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017 č.j. 2 Azs 293/2017-26, kde se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval obecně situací na Ukrajině:

„Stran bezpečnostní situace na Ukrajině odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu, dle níž se konflikt geograficky ustálil ve východní části země (Doněcká a Luhanská oblast), nelze jej klasifikovat jako konflikt totální, a jeho intenzita nadto i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 155/2016 – 33). Ojedinelé incidenty v dalších oblastech, jež stěžovatel zmiňuje v kasační stížnosti, tento závěr relativizovat nemohou. V rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, nebo též v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, Nejvyšší správní soud rovněž zaujal názor, že „samotné odmítání (výkonu vojenské služby) odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by

výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Ustáleně rovněž judikuje, že branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Namítá-li stěžovatel, že případný výkon vojenské služby s možným zapojením do bojových akcí by byl v rozporu s jeho náboženským vyznáním, odkazuje Nejvyšší správní soud opět na svou dřívější rozhodovací činnost, v níž upozornil na možnost institutu alternativní vojenské služby v ukrajinské armádě, která riziko bezprostřední účasti vojáka na bojových akcích minimalizuje (srov. usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 – 34).“

19. Co se týče žalobcovy obavy z výkonu vojenské služby, kterou vyjádřil při pohovoru před žalovaným dne 6. 5. 2015, tato obava sama o sobě nezakládá důvod udělení mezinárodní ochrany, jak vyplývá ze shora citované judikatury. Lze rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017 č.j. 7 Azs 34/2017-26: „Pokud jde o obavu žalobce z výkonu vojenské služby, pak tato obava není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Odkázat lze na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, sp. zn. 6 A 509/94, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či na rozsudek téhož soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, kde uvedl: „Samotné odmítání odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně hrozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby rovněž nezakládá azylově relevantní důvody automaticky, ale jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Takové skutečnosti však z podkladů shromážděných stěžovatelem nevyplynuly a ani žalobce je netvrdil. Nelze konečně přehlédnout, že i český trestní zákoník, tedy zákon č. 40/2009 Sb., činí v hlavě XI druhé části trestnými celou řadu činů proti branné povinnosti. V českém právu je sice branná povinnost občanů zmírněna tím, že podle čl. 15 odst. 3 Listiny základních práv a svobod nemůže být nikdo nucen vykonávat vojenskou službu, pokud je to v rozporu s jeho svědomím nebo s jeho náboženským vyznáním. Jak však bylo řečeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č. j. 2 Azs 15/2003 – 81, publ. pod č. 77/2004 Sb. NSS, je toto právo „spíše součástí nadstandardní ochrany lidských práv dané relativní moderností Listiny než součástí základních a státem nezcizitelných lidských práv ve smyslu mezinárodního, či spíše evropského, konsenzu.“
20. Ani existence konfliktu probíhajícího na území Ukrajiny, ani žalobcova obava z nástupu výkonu vojenské služby tak nemohou naplnit důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) (jakož ani důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 12) zákona o azylu. Na tomto závěru nic nemění ani důkazy provedené na jednání před zdejším soudem dne 16. 4. 2018. Zpráva Ministerstva zahraničních věcí vydaná téměř rok před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí výslovně doporučuje necestovat občanům České republiky pouze do Doněcké a Luhanské oblasti (tedy do oblastí, které se nacházejí na východě země, a to stovky kilometrů od regionu /Chersonské oblasti/, z něhož pochází žalobce). Pokud jde o další oblasti včetně Chersonské oblasti, zde Ministerstvo zahraničních věcí vyzvalo občany k obezřetnosti při cestách do těchto oblastí. Výzva českým občanům k obezřetnosti v určitých ukrajinských oblastech však neznamená, že v daných oblastech je natolik vážná situace, která naplňuje znaky svévolného násilí v

situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Tato zpráva tedy dle názoru soudu rozhodně neprokazuje naplnění důvodu udělení mezinárodní ochrany žalobci. Pokud jde o zprávu serveru www.irozhlas.cz ze dne 27. 1. 2018 s názvem „Oběti z Donbasu: ti, na jejichž práva se zapomíná na obou stranách války“, soud podotýká, že tato zpráva se jednak zabývala zejména situací v Doněcké oblasti (nikoliv v Chersonské oblasti, z níž pochází žalobce), jednak tato zpráva byla vydána až více než jeden a půl roku po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž soud při přezkoumání rozhodnutí vychází dle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (vzhledem k tomu, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána před 21. 7. 2015, v dané věci nepřichází v úvahu prolomení zásady dle § 75 odst. 1 s.ř.s. ve smyslu směrnice 2013/32/EU; srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015 č.j. 10 Azs 194/2015-32 či nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016 sp. zn. I. ÚS 425/16). Z uvedených důvodů soud přes provedení shora uvedených důkazů na svých závěrech o nenaplnění žádného z důvodů mezinárodní ochrany v případě žalobce setrval.

21. Soud pak souhlasí s žalovaným rovněž v tom, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (žalobce ostatně žádný takový rozpor ani nenamítal). Proto není naplněno nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.
22. Z žalobcem uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona o azylu. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008 č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je *„nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“*. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu ani z tvrzení žalobce nevyplyvá.
23. Soud tak v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů udělení mezinárodní ochrany. Za důvodné nelze považovat ani námitky žalobce o porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, jakož ani námitku, že se žalovaný řádně nevypořádal s argumentací, proč žalobci doplňkovou ochranu neudělil. Tyto námitky jsou velmi obecné, proto soud jen obecně uvádí, že žalovaný se podrobně zabýval žalobcovými tvrzeními i situací na Ukrajině, jak mu byla známa z nejrůznějších zpráv obsažených ve správním spise, a dostatečně srozumitelně objasnil, z jakých důvodů neshledal naplnění žádné z podmínek pro udělení mezinárodní ochrany žalobci. Žalobou napadené rozhodnutí tak nelze označit za nepřezkoumatelné, přičemž žalovaný vycházel z dostatečně spolehlivě zjištěného stavu věci, jak mu ukládá § 3 správního řádu.
24. Poněvadž soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. dubna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně